

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Bizzál!

A lemenő nap sugarai bearanyozták a meredeken emelkedő ország-útat. Egy öreg anyóka lépkedett az úton, a hátán egy nagy köteg rőzsével. A nagy teher alatt összegörnyed. Már-már alig bírja. Fáradtan leül és reménytelenül néz maga elé: Mennyi út van még előtte!

Egy fuvaros jön az úton. Meglátja a nénikét, megszánja és így szól hozzá: „Szálljon fel nénike!” A szekér indul új terhével változatlan lépésben tovább.

A fuvaros közben hátranéz és látja, hogy az öreg néni ott ül a szekéren, a batyúval a hátán. „Mért nem teszi le nénike a terhet? kérdi barátságosan. „Óh uram, olyan hálás vagyok, hogy felvett a szekérré és nem kell gyalog mennem“, — felelte a nénike — „csak nem tehetem le még a terhemet is!”

Kedves olvasóm, vajjon mit mond neked ez az egyszerű és igaz történet? Nem látod magadat ott az öreg anyóka helyén? Cipeled verejtékeze súlyos terhedet a meredek úton. Már alig bírod, az összeroskadás fenyeget. Küzdesz önerődből. Eljutsz talán arra a pontra is, hogy meg kell állnod, nem bírod tovább vinni a terhedet. Óh boldog ember, mily áldás számodra ez a teljes csőd.

És ime, látod feléd nyúlni a segítőjebbot. Most már három lehetőség van előtted, ha elfogadod a segítséget és leteszed a terhet, tied az üdv, a szabadulás. Ha nem, a meredek úton megállsz, terhed húz, zuhansz lefelé. Alul a szakadék, amely elnyel. A világ örvénye, amelybe belekerülsz és menthetlenül elveszel.

De vajjon nem teszel-e te is úgy, mint az az öreg anyóka? Nem választod-e a harmadik lehetőséget? Valamit elfogadsz ugyan, de nem az egészet. Nem mered elfogadni a teljes kegyelmet, a teljes váltságot, ami pedig készen van a számodra. Hordod a terhet tovább, feleslegesen kínozod magad vele. Letehetnéd pedig, tőled függ csak.

Nem érted át teljes fenségében az Ígét: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kcdvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna mindent minékünk“. Róm. 8, 32.

Mindent-mindent! Nem kell, hogy magad hordd a terhet, hogy magad küzdj. Tedd le azt, fogadd el a teljes váltságot és avval minden a tied.

A válásnak fájdalmával, de a dicsőséges találkozásnak boldog reménységével tudatjuk Egyesületünk Tagjaival s diakonissza-munkánk Barátaival, hogy diakonissza családjunknak egy szeretetben odaadó, hűséges tagja

BOHUS ILONKA

**diakonissza vezető testvér,
a „Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház
Intézőbizottságának tagja,
az Egyesület választmányi tagja
és pénztárosa**

f. évi augusztus 13-án este 8 órakor Budapesten, földi vándorútját befejezve, nagy lelki békességgel, üdvösségének teljes bizonyosságával bemehetett Urának örömébe. Földi maradványait augusztus 15-én d. u. 4 órakor Budapesten a Kerepesi temetőben helyeztük nyugalomra.

Drága elköltözöttünknek élete minden tekintetben bizonyosága volt annak az Igének: „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Példabeszédek 4, 18.) Istenből való élete volt s így életet terjeszthetett. Áldást vett s így másoknak áldására lehetett. Hűséges, önfeláldozó szeretete és szolgálata sokak számára volt biztató útmutatás a golgothai Kereszthez.

Emberi gondolkozás az ő számára nagy feladatokat látott s szívesen itt tartotta volna még. De az Úr hívó szava elhangzott, s mi csak azt mondhatjuk mélységes hálaadással feltekintve Ő reá, Aki az Ő csodálatos szeretetével ezt a számunkra nagy veszteséget is ki fogja pótolni: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” (Jób 1, 21.)

Klotildliget, 1927 augusztus hó.

A „Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház nevében

PAUER IRMA

főnöknő.

A vincellérkés tisztogat...

Szívünk veled van, kis testvérünk,
Míg fekszel ott, kórágyadon,
S amit számodra esdve kérünk:
Enyhüljön minden fájdalom,
Pihenjen békén tested, lelked,
Annál, ki gyógyírt osztogat,
S örvendve áldd a nagy kegyelmet:
A vincellérkés tisztogat.

Mint szőlővesszőt oltá téged
A szőlőtöbe jó Atyád,
S gyümölcsöt hozva ifjú élted,
Kedvtelve néze, im, reád;
De többet vár még nagy kegyelme:
Hozz több gyümölcsöt, hozz sokat!
S Atyádnak vágya, hogy betelne,
A vincellérkés tisztogat.

De kell-e félni, vajj' a késtől,
Mit mesterkéz fog és kezel?
Elfutnál-é a szenvedéstől,
Mit ily órákban érezel?
Nem, bizó szived meg se rebben,
Mindent örömmel elfogad,
Tudod, mily áldás rejlik ebben:
A vincellérkés tisztogat.

S szívünkben is úgy ég a hála,
Amig az égbe száll imánk,
Óh, mennyi irgalom van nála,
Óh, mily hű gonddal néz le ránk!
Egy vesszőt sem fog elfeledni,
Bármennyi bajt és gondot ad,
S egy vesszőt sem fog tűzre vetni,
Mit hű keze megtisztogat.

Vargha Gyuláné.

Ilonka testvér születése napján 1927.
július 29.

Királyok két könyve. I.

Alig van fájdalmasabb olvasmány az egész bibliában. Közel félezer év története van összefoglalva itt. — Dávid teljes elgyengülésétől, halálától: 1015-től, Jeruzsálemnek 588-ban történt pusztulásán túl a babilóniai fogság

26.-évéig, tehát 563-ig. Ez időre esik a könyvek keletkezése. Szerzőjük ismeretlen, de a prófétákhoz közel álló személyiség lehetett, kinek három forrás állott rendelkezésére: Salamon cselekedeteinek, Juda és Izrael királyainak krónikakönyve.

Az első 11 fejezetben találjuk Salamon 40 éves uralkodásának történetét. Már a trónrajutás előzményeiben s azután közvetlen következményeiben, a keménykezü megtorlásokban olyan sok fájdalmas vonás van. (2.) Hiába van Salamonnak olyan kedves találkozása az Urral Gibeonban (3.); hiába tűnik ki bölcseségével (4.); hiába hajtja végre a templomépítést a legpazarabb művészettel (5—6.); hiába mond egy olyan templomszentelő beszédet és imádságot, melynek mélysége és emelkedettsége csodálatba ejt (8); hiába hat oly elragadtatással a sábai királynőre mindaz, amit palotájában, az előkelő, finom udvari életben s az ország vasfegyelemmel vezetett közigazgatásában tapasztalt, — nem tudunk szemet hunyni több fájó tünet előtt. Hogy az egyiptomi Faraó leányát veszi feleségül s végül már 700 felesége van, — mind idegen. (11.) Hogy a „magaslatokon“ való áldozás életének legjobb idejében sem szünetelt, később pedig az idegen befolyás s a nagy világi műveltség káprázata egészen elhajtotta szívét az Úrtól. Nem csoda így, hogy az a gazdagság, melyet az Úr jutalomképen szánt, rabul ejtette s erőszakos adókövetései, tüzerkedései a népben az elégtelenséget mindjobban szították. Az utolsó évek már a trónvillongások fojtó levegőjében játszódnak le s mikor szemét behúnyja, az ország kétfelé szakadása ugyanúgy, mint nálunk a mohácsi vész után, feltartóztathatatlannul bekövetkezik.

Szinte csodálkozik ezek után az őszinte bibliáolvadó, hogy mint lehetett mégis Salamonnak oly fényessé

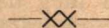
a neve. Az utána jövő idők még romlottabb véstes volta magyarázza csak ezt. Valóban Salamonnál minden megvolt ahhoz, hogy egy dicsőséges országlás bontakozzék ki. Kedvező körülmények, kiváló személyi képességek a kormányzásra, világos betekintés az Úr bizonyos gondolataiba; a nép részéről sok mindent eltűrő engedelmesség, az Úr részéről is sok sok, szinte a dédelgetésig menő szeretet. (II. Sámuel 12—25.) De nem csupán azzal, ami valóban megvolt, hanem azzal is, aminek hiánya kitünt, éleszthette ez a kor a sóvárgást egy dicsőségesebb békekorszak után. Salamonnál sok volt a külsőség. Ott majd a bensejéig valódi lesz minden. Salamonnál megvoltak a lehetőségek, ott valósággá lesz a dicső marad mindvégig minden. Ilyen értelemben szolgálhatott Salamon kora hasonlatul a hívők szemében az ezeréves birodalomhoz. S itt megint élénk áll a fájdalmas vonás. Milyen kietlen lehetett Isten népének ótestamentumi története, hogy az Isten Országá legdicsőbb fejezetének jelképezésére nem akadt dicsőségesebb korszak Salamon koránál! G. A.

Az ész istennője.

A francia forradalom alatt tudni sem akartak Istenről és azt akarták, hogy az ész uralkodjék minden felett. Hogy ezt a változást minél szemléltetőbbé tegyék, egy Maillard nevű szép táncosnőt felöltöztették az ész istennőjének és diadalmenetben vitték körül Páris utcáin, miközben ezren és ezren táncolták körül és közben leder dalokat énekeltek. Kivágott fehér ruhában állt a kocsin, egy kis kék kabát a vállán és a fején egy piros pojácasapka. A kezében egy lándzsa volt. A tömeg bevitte magával a Notre-Dame templomba és ott a főoltárnál mint az ész istennőjét dicsőít-

tették. Ez 1793-ban volt. Tizenöt évvel később, 1808-ban dr. Ristormius nevű orvost egy este kihívták egy mérföldnyire Páris határától egy haldoklóhoz.

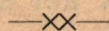
Egy kocsma padlásszobájában, szalmazsákon, rongyokba burkolva, egy zsákkal betakarva feküdt egy nő, akinek a nyomortól, betegségtől és halálfélelemtől feldúlt vonásain vastagon volt az arcfesték. Az orvos megvizsgálta a haldoklót és azután megkérdezte, hogy ki ő. Iszonyodva hallotta, amint a haldokló hidegülő ajkai ezt suttogták: „Az ész istennője vagyok.“

Csak egy öreg anyóka, . . .

Egy Istentagadó egy összejövetelel előadást tartott és a végén felszólította a résztvevőket, hogy szóljanak. Csak egy öreg anyóka szólalt fel: „Szeretnék valamit kérdezni. Tíz évvel ezelőtt halt meg a férjem. Nyolc gyermekem volt, vagyonom nem maradt, csak ez a Biblia. Amikor a Bibliához tartottam magamat és Istent minden lépésemhez segítségül hívtam, képes voltam magamat és a gyermekeimet eltartani. Most már a sírhoz közeledem, de nagyon boldog vagyok. Látja uram, ezt a hitem tette. Vajjon az ön felfogása mennyit segített önön?“

A szónok így szólt: „Óh, én nem akarom elvenni a hitét!“ „Nem arról van szó,“ — felelte az özvegy, — „mennyit segített önön a felfogása?“ A szónok újra kitérő választ akart adni, de a közönség most már egyhangulag követelte a választ és a szónok megszegyenülve távozott.

ÉLJ!

Egy lelkésznek a fia az egyetemi éveit korcsmákban és játékbarlangokban töltötte. A tanulmányainak az

utolsó évében katona lett és súlyosan megbetegedett. Később a következőket mondta el: A poklot láttam magam előtt. A félelmem annyira fokozódott, hogy a kardomat ki akartam húzni, hogy véget vessek az életemnek, de tulságosan gyenge voltam ehhez. Sem sírni, sem imádkozni nem tudtam. Újra és újra csak ez a sóhaj tört ki a lelkemből: „Óh Uram megváltóm!“ Úgy éreztem, hogy elájulok és mintha közben valaki egy pompásan bekötött könyvből ezeket a szavakat olvasta volna fel: „Elmenék melletted és látalak véredben eltapodva és mondék néked: A te véredben élj.“ Ezek. 16:6.

Nem tudom mi ment ekkor végbe bennem, csak azt tudom, hogy amikor felébredtem, akkor olyan békesség volt a szívemben, mint még soha eddig és azóta szívem és lelkem a Megváltóé.

Kemény volt?

Az egyik olaszországi székesegyházban egy magas állványon állt a festő, hogy befejezze a falfestményét. Épen elkészült, kissé hátralép, hogy a képet jobban megnézzé és lássa, hogy nincs-e valami javítani való rajta. Még egy lépés hátra és a mélységbe zuhan. Ezt látja a tanítványa, aki egy másik képen dolgozik. Mit tegyen, hogy a mesterét megmentse? Kiáltson? Akkor ijedtében hátra lépne és a biztos halálba menne.

Ekkor a tanítvány hirtelen egy festékes ecsetet dob a mester festményére. A kép elromlott. A mester ijedtében felkiált és kitárt karokkal borul a festményre. — Megmenekült.

Volt oka rá, hogy nehezteljen arra, aki a képét elrontotta? Nem. Nagyon hálás lehet neki. Látjátok ezt teszi Isten is velünk, amikor megtisztít bennünket, amikor keresztet

ad számunkra. — Azt akarja, hogy több gyümölcsöt hozzunk. Ha talán sokszor keménynek gondoljuk is Istent, ez nem más, mint nagy szeretet.

Miért volt hálás az öreg Zeller?

Zeller Keresztély, a németországi Benggenben, elhagyatott gyermekek számára alapított intézet igazgatója, íróasztalának polcán egymás mellett tartotta a „corpus juris-t“ (törvénykönyvet) Goethének, a legnagyobb német költőnek leghíresebb munkáját „Faust“-ot és a Bibliát. „Egymás mellé állítottam ezeket a könyveket,“ szokta mondani, „hogy ezek mindig hálára indítsanak Isten iránt, azért, hogy a földi törvény holt betűitől elvezetett Isten igéjének örökké élő törvényéhez s az emberi szellem legpompásabb virágainak csábító kertjéből, amilyenre Goethe Faustjában találunk Krisztus egyszerű evangéliumához.“

„Van egy másik élet.“

Egy híres heidelbergi tanár, aki atheista volt és mindent tagadott, elsősorban pedig a lélek halhatatlanságát, halála előtt néhány órán át eszméletlenül feküdt. Közvetlenül halála előtt kinyitotta a szemét és így szólt: „Van egy másik élet.“ Azután meghalt.

Igen „elvégeztetett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.“ Zsid. 9:27.

A bűn fölött való győzelemmel együtt megnyertük a világ fölött való győzelmet is, mert a világ lényege a bűn.

KÜLMISSZIÓ

Európa és Afrika.

Mikor Bodelschwingh, a nagyszabású bielefeldi munka megalapítója és vezetője tapasztalta, hogy a bétheli gyülekezet annyira növekszik, hogy a vasárnapi istentiszteletek tartására már nem elég az egyik épületben levő kis kápolna, elhatározta egy különálló templom építését. Mint az egész bétheli telep minden épülete, ez a templom is sokak szeretet-adományából épült. Hogy azonban minden fölöslegesnek látszó kiadást kerüljön, Bodelschwingh úgy számított, hogy tornyot nem építtet a kis templomra, csak felül, a tető alatt helyez el egy szerény kis harangot. Tudomást szerzett erről az öreg Lückhoff misszionárius, aki Délafrikában, négerék közt munkálkodott. Azonnal gyűjtést indított fekete gyülekezetében, s hamarosan 2000 márkát tudott hazaküldeni Németországba a bétheli Sion-templom tornyára. Ez az adomány kimondhatatlan örömet szerzett Bodelschwinghnek. Egy nagy torony építésére ugyan nem lett volna elég az összeg, hanem a templom két sarkán elhelyezett kis sekrestyék falait magasabbra emelték, s két csinos, karcsú kis torony emelkedik a Sion-templom tetején, jelül az európai és afrikai keresztyének közösségének.

Nem indíthat-e ez sok európai szívet arra, hogy nagyobb szeretettel hordozza az Afrikában folyó missziói munkát?

—××—

Mi a hit?

Dsán-zung-dschin nevű kínai keresztyén férfi két társával együtt kiment a honolului őserdőbe, ahol bennszülött kínaiak dolgoztak. Betértek egy pogány kinaihoz, aki már sokat

hallott a keresztyének tanításairól. Nagy szárazság volt abban az időben az országban. A kutak üresek voltak. A folyók, patakok víztelenek, a rétek elszáradtak, ember és állat elepedt a szomjúságtól.

A kínai házigazdának csak annyi vize volt raktáron, hogy megfőzze a vacsorát és elkészítse a reggelit. Amikor a kínai keresztyének megszálltak nála és megtudták, hogy milyen nagy a vízinség, figyelmeztették a házigazdát, hogy reájuk ne legyen tekintettel, hanem a kevés vízkészletet tegye félre a maguk részére. De a házigazda nem hallgatott reájuk, hanem elhasználta a vizet az utolsó cseppig és így szólt:

„Ma itt vagytok ti nálam, tiszteltreméltó istenbenhívők és ezzel minden szükségű véget fog érni. Isten azért küldött benneteket hozzánk, hogy megmeneküljünk a szomjhaláltól. Ma, amikor ti itt vagytok az én száraz tanyámon, bizonyosan elküldi Isten a várva-várt esőt. Figyeljete csak, úgy lesz, ahogy én mondom. Benneteket nem enged Isten nélkülözni és veletek együtt megment engem is és az enyémekeket.“

A három keresztyén kínait aggodalom fogta el a pogány házigazda kijelentésére. Hátha nem Isten gondolatai szerint való az, hogy essék az eső. Az ég egyáltalán nem úgy nézett ki. Nehéz szívvel mentek aludni, de előbb még leborultak Isten előtt és kérték, hogy ne engedje őket megszegényülni. Éjfélkor arra ébredtek, hogy valami egyenletesen az ablakhoz ütődött. Figyelni kezdtek. Zuhogott az eső. Megmenekült a tanya népe, az állatok — a rétek feléledtek.

Boldogan üdvözölte őket másnap reggel pogány házigazdájuk: „Látjátok, a ti Istenetek az igaz Isten, milyen kegyelmesen segített. Most már én is hiszem, hogy ő az, Aki-ben bizhatunk és Aki-nek szolgál-nunk kell.“

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Szept. 1. Ján. 1: 43—51, És. 41: 1—13.

Egyik tanítvány vonja maga után a másikat, András Pétert, Filep Nátánaelt. Akinek szíve nyitva áll az Úr hívása előtt, ahhoz az Úr mindig elküldi a maga követét, aki által a hívást közvetíti. S az őszinte, hamisság nélküli emberek követik a hívást. S a hívás mindig így szól: „Jer és lásd meg” ami azt jelenti, hogy a saját személyes hiteddel kell megragadnod Jézust s meggyőződnöd, hogy Ő az Isten Fia, s Ő a te szíved Királya is.

Szept. 2. Ján. 2: 1—12, És. 41: 14—20.

Jézusnak meg kellett mutatnia az Ő dicsőségét, szemmel látható jellel is, tanítványai előtt. Mert a zsidó népet eddig úgy nevelte Isten, hogy jelekben és csodákban tett bizonyosságot önmagáról. Jézus első csodatétele nagyon egyszerű, borra változtatja a vizet. Kicsiny dologgal kezdi, hogy nagyobbakra térhessen: azután: betegek gyógyítására, tenger és vihar lecsillapítására, halottak föltámasztására. De a kicsinynek látászó jelben is mély értelem van: 1.) Jézus megszenteli a házasságtörést jelenlétével, 2.) Jézus szívesen vesz részt az emberek örvendezésében s azt is megszenteli, 3.) Jézus az emberi életnek sokszor zavaros vizét is, tiszta borra tudja változtatni, melyből ha valaki merít, erőt és örömet nyer.

Szept. 3. Ján. 2: 13—25, Jer. 29: 18—21.

Jézus előtt szent a templom, mert külső kifejezése Isten jelenlétének, ahová pedig avval a tudattal mennek az emberek, hogy ott Istennel lehet találkozni, hogy lehetne azt a helyet üzérkedéssel és vásári zsvajjal megszentelteleníteni? Féltő szeretettel őrizi Jézus a templom szentségét, s űzi ki belőle a kalmárokat. Tudja, hogy ehhez joga van, mert Ő az, akiben Isten megjelent, hogy megdicsőítse magát az Ő halála és feltámadása által. De ki értette volna meg még akkor az erre vonatkozó szavait? Még a tanítványok sem. Azoknak is sokkal szorosabb viszonyba kellett még jönniök Jézussal, hogy megérezzék az Ő dicsőségét.

Szept. 4. Márk 7: 31—37, II. Korint.

3: 4—9, Ján. 8: 31—36, Csel. 16: 9—15. Az Úr Jézus valóban, akár beszélt, akár gyógyított, akár csodákat tett, mindent jól cselekedett. Ezt sokan elismerték akkor is. De vajlon ma, mikor már 2000 esztendő óta hirdetik az Ő legnagyobb jócselekedete, a keresztfán elvégzett, bűnért való áldozata, elismeri-

ezt mindenki, meghajol-e ezelőtt mindenki? Bizony, ma is csak azt mondhatjuk, hogy sokan vannak, akik közönyösen, vagy épen káromolva haladnak el a kereszttel mellett. De boldog az, aki hátaltel szívvvel el tudja mondani: „Ezt éretem cselekedte!”

Szept. 5. Zsolt. 47. És. 42: 1—9. Az egész föld királya az Isten. Meggondolja-e ez az önző, lázongó emberi nemzetség? Nem úgy él-e az emberek nagy tömege, mintha nem is volna Isten? Csodálhatjuk-e akkor, hogy Isten megsuhogtatja a nemzetek fölött haragjának ostorát, s megmutatja, hogy Ő szent Isten. De ahol alázatosságot, bűnbánatot, megtérést tapasztal, ott megmutatja kegyelmét is, s megtanítja az embereket, hogy háladalt, dicséneket zengjenek neki. Boldog nép az, amelynek királya az Úr! Mikor fogja a magyar nép is királlyá koronázni Jézust?

Szept. 6. Ján. 3: 1—21, És. 43: 1—13.

Milyen világos itt az Úr Jézus beszéde, hogy aki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. S mégis mily sokan nem akarják ma sem elfogadni. Pedig az újjászületésben csak az a titokzatos, ami a Szent-Lélek munkája, de azt nem is kell boncolgatnunk. Ami az ember munkája, ez nagyon egyszerű és világos: hinni kell abban, aki érettünk megfeszítettet. S aki hisz, abban a Szent-Lélek is elvégzi a maga munkáját, s képessé teszi, hogy sötétségből világosságra jutva, igazságot cselekedjék.

Szept. 7. Ján. 3: 22—36, És. 43: 14—25.

Keresztelő János akármilyen hatalmas próféta volt is, mégis csak ember volt, akinek alább kellett szállnia önmaga és mindenki szemei előtt, hogy mindenki előtt és mindenki Krisztus lehessen naggyá. Krisztus ma is azokban növekszik, akik teljesen meg tudják tagadni önmagukat, s mindenestől oda tudják tenni magukat az oltárra, mint Istennek tetsző, kedves áldozatot.

Szept. 8. Ján. 4: 1—15, És. 44: 1—8,

21—23. Jézus előtt nincs személyválogatás, ő szóba áll a samárai asszonnyal, akit más zsidó csak lenézelt volna, sőt vizet kér tőle. S az Úrnál az ilyen eljárás mindig valami lelki munkának a kezdete. Fölismeri az asszonyban az igazság után öntudatlanul is szomjuhozó lelket az örökéletnek vizével. S ma is, ha arra indít bennünket, hogy az Ő nevében egy-egy kicsinyének, szegénynek, betegnek, elhagyottak, adjunk egy korty vizet, ez kiindul

pontja lehet annak, hogy a mi lelkünket is megelégtse, fölfedvén előttünk az élet vizének forrását, amely a Golgothán fakad, az Ő keresztjének tövéből. Ismered-e ezt a forrást?

Szept. 9. Ján. 4: 16—26, És. 44: 24—45: 8. A Jézussal való belső lelki találkozásnak első jele, hogy az emberi lélek büntudatra ébred, mert Jézus nem találkozhatik vele úgy, hogy rá ne mutasson a bűnre, amely a lélekben lakozik, akár mennyire igyekeznék is az, hogy elrejtse azt. S a büntudatra ébredt léleknek meg kell tudnia, hogy az Isten lélek, és pedig szent lélek, akif csak lélekben és igazságban lehet megközelíteni. S ehhez a szent Istenhez Ő, a Krisztus, vezethet el bennünket, aki megnyilatkoztatja magát a bűnbánó lélek előtt.

Szept. 10. Ján. 4: 27—42, Zak. 7: 4—10. A Jézussal való találkozásnak következő eredménye az, hogy az ember „otthagya a maga vedrét”, vagyis kicsinnyé, közönysé válnak előtte azok a földi dolgok, amelyekkel addig foglalkozott, annak a lehetőségével, hogy Jézusról tehet bizonyosságot. S az egy lélekkel való találkozás, sok lélekkel való találkozást von maga után. S a tanítványoknak is meg kell látniuk, hogy mily sok az a lélek, aki Jézusra vágyakozik, mily nagy a gabna-föld, milyen sok az aratnivaló. S a tanítványok munkájának célja az, hogy senki se álljon meg annál, hogy őket hallgatta, övelük ismerkedett meg, hanem mindenki Jézussal találkozzék, Őt ismerje meg, Ő benne higgyen, mert csak benne találhatja meg lelkének üdvösségét.

Szept. 11. Luk. 10: 23—37, Róm. 3: 21—28, Márk 12: 41—44, I. Pét. 2: 1—10. A tíz parancsolat tulajdonképen két parancsolatba foglalható össze: „Szeresd az Urat a te Istenedet”, mert ha igazán úgy szereted, amint azt Jézus kívánja, akkor be fogod tölteni az első négy parancsolatot. És „szeresd a te felebarátodat, mint magadat”, mert ha úgy szereted, akkor egészen természetesen eleget fogsz tenni a többi hat parancsolatnak is. S hogy ki a te felebarátod, azt megmutatja Jézus ebben a példázatban: mindenki, aki akár testileg, akár lelkileg reászorul segítségedre, legyen az bármely nemzethez, vagy bármely vallásfelekezethez tartozó.

Szept. 12. Zsolt. 48: 1—6, 8—15. És.

45: 9—25. Akik szeretik az Urat és engedelmeskednek neki, azok örömmel tapasztalják az Ő megőrző és megsegítő kegyelmét. De akik ellene vannak az Urnak és az Ő népének, azok megijednek és elriadnak, mikor észreveszik, hogy az Úr lép a színtérre, hogy népét megoltalmazza. Boldog az, aki Isten népéhez tartozik, az Úr mindenkít hiv ebbe a boldog seregbe.

Szept. 13. Ján. 4: 43—54. És. 46: 3—13. Az első jelt követi a második jel. Itt már súlyosabb borulatot űz el Jézus egy család boldogságának egéről, meggyógyítja, visszahívja az életbe s már-már a halál révén levő fiát. A királyi ember hisz, mielőtt még a csodálatos gyógyulást látta volna s hitének jutalma, hogy gyermekét vissza kapja. De hisz azután is és nem feledkezik meg az Úr jótéteményéről. S hitének gyümölcse, hogy egész háza népe is hívővé lesz. Az Úr Jézus már előlegezi annak az ígretnek a beteljesülését, amelyet jóval később Pál apostol mondott a filippibeli tömlöctartónak: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözüljz mind te, mind a te háznépe”. (Csel. 16: 31.)

Szept. 14. Ján. 5: 1—13. És. 48: 1—11. A beteg ember meggyógyulása sokszor azon mulik, hogy nem is akar meggyógyulni. Vagy nem is tartja megát betegnek és nem megy orvoshoz, vagy ha megvizsgáltatta is magát, nem követi az orvos rendeleteit, hitetlenségéből, vagy hanyagságból. Így vannak sokszor azok is, akiknek lelkét a bűn teszi betegé. Vagy nem ismerik el bűnös voltukat, s azért nem fordulnak Jézushoz a lelkek nagy orvosához, vagy ha nyugtalanítja is őket a büntudat s hallják is Jézus hívását, hitetlenül nem követik azt, s elhanyagolják legfontosabb érdeküket, lelkük üdvösségét. Csoda-e, ha a bűn mérge halálössá válik rájuk nézve. Hát te, akarsz-e meggyógyulni?

Szept. 15. Ján. 5: 14—29. És. 48: 12—22. Jézusnak teljes hatalom adatott mennyen és földön. Ő az Ura életnek és halálnak. Evvel a hatalommal az Atya ruházta fel és hiába zúgnak ez ellen azok, akik — sokszor azon cím alatt, hogy Isten tekintélyét fenntartsák — Jézust félre akarják tenni az útból. Előbb-utóbb találkozniok kell vele, ha itt a földi életben nem, mint Megváltójukkal, akkor majd az ítélet napján, mint Birájukkal. S a Bíró kárhozatra fogja ítélni őket.

Vargha Gyuláné.

.....

Az ótestamentomi zsidó népnek vallása volt. Jézus az Isten országát hozta el. A vallás az ember vágyakozása Isten után, az ember cselekedetei Isten előtt — alulról fölfelé, Isten országa az is'eni beteljesítés, Isten munkája az emberen — fölülről lefelé.

(Le Seur Pál)

.....

„Fébé” Evang. Diakonissza Anyaházi Nyomda. Budapest, VII., Damjanich-utca 28 b
Felelős: Fekete Géza.